

Downloaded via the EU tax law app / web

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

z 21. novembra 2013 (*)

„Smernica 2006/112/ES – Daž z pridanej hodnoty – Dodanie tovaru – Pojem – Podvodné použitie bankovej karty“

Vo veci C-494/12,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Spojené kráľovstvo) z 26. októbra 2012 a doručený Súdnemu dvoru 5. novembra 2012, ktorý súvisí s konaním:

Dixons Retail plc

proti

Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs,

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predsedníčka druhej komory R. Silva de Lapuerta (spravodajkyňa), sudcovia J. L. da Cruz Vilaça, G. Arestis, J.-C. Bonichot a A. Arabadžiev,

generálny advokát: M. Wathelet,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteňom na písomnú časť konania,

so zreteňom na pripomienky, ktoré predložili:

- Dixons Retail plc, v zastúpení: A. Brown, advokátka,
- vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: A. Robinson, splnomocnený zástupca,
- Európska komisia, v zastúpení: R. Lyal, A. Cordewener a C. Soulay, splnomocnení zástupcovia,

so zreteňom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 14 ods. 1 a článku 73 smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (Ú. v. EÚ L 347, s. 1).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou Dixons Retail plc (ďalej len „Dixons“) a úradom Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (ďalej len

„Commissioners“), ktorý sa týkal toho, že Commissioners zamietol žiadosť o vrátenie dane z pridanej hodnoty (ale len „DPH“), ktorú podala Dixons, priznanej a zaplatenej touto spoločnosťou z plnení uskutočnených v období od 13. novembra 2005 do 30. novembra 2008.

Právny rámec

Smernica 77/388/EHS

3 Článok 2 bod 1 šiestej smernice Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia (Ú. v. ES L 145, s. 1; Mim. vyd. 09/001, s. 23, ale len „šiesta smernica“) stanovuje:

„[DPH] podlieha:

1. dodávka [dodanie – *neoficiálny preklad*] tovaru alebo služieb za úhradu v rámci územia štátu osobou podliehajúcou dani [za protihodnotu v rámci územia štátu zdaniteľnou osobou, ktorá koná ako taká – *neoficiálny preklad*]“.

4 Článok 5 ods. 1 tejto smernice stanovuje:

„Pojem ‚dodávka tovarov [dodanie tovaru – *neoficiálny preklad*]‘ predstavuje prevod práva nakladať s hmotným majetkom na iného majiteľa [majetkom ako majiteľ – *neoficiálny preklad*]“.

5 Článok 11 A ods. 1 uvedenej smernice znie takto:

„Na území štátu

1. Zdaniteľným základom je:

a) v prípade poskytovania tovaru alebo služieb [dodania tovaru a poskytovania služieb – *neoficiálny preklad*], ktoré nie sú uvedené v nasledujúcich bodoch b), c) a d), všetko, čo predstavuje protihodnotu, ktorú získal alebo získa dodávateľ od kupujúceho, od zákazníka alebo od tretej strany za tento tovar alebo služby vrátane dotácií priamo súvisiacich s cenou tohto tovaru alebo služieb [ktorú získal alebo má získať dodávateľ alebo poskytovateľ za tieto transakcie od kupujúceho alebo od tretej strany vrátane dotácií priamo spojených s cenou týchto transakcií – *neoficiálny preklad*],

...“

Smernica 2006/112

6 Článok 2 ods. 1 písm. a) smernice 2006/112 stanovuje, že DPH podlieha dodanie tovaru za protihodnotu na území členského štátu zdaniteľnou osobou, ktorá koná ako taká.

7 Článok 14 ods. 1 tejto smernice stanovuje:

„‚Dodanie tovaru‘ je prevod práva nakladať s hmotným majetkom ako majiteľ.“

8 Podľa článku 73 uvedenej smernice:

„V prípade dodania tovaru a poskytovania služieb, ktoré nie sú uvedené v článkoch 74 až 77, zahŕňa základ dane všetko, čo tvorí protihodnotu, ktorú získal alebo má získať dodávateľ alebo poskytovateľ za tieto transakcie od odberateľa alebo od tretej strany vrátane dotácií priamo spojených s cenou týchto transakcií.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

9 Dixons je zástupkyňou skupiny na účely DPH, ktorá predáva spotrebnú elektroniku.

10 Dixons uzavrela s American Express Europe Ltd (alej len „AmEx“) zmluvu, na základe ktorej bola Dixons v prípade, že jeden z jej zákazníkov použil ako platobný prostriedok kartu vydanú AmEx, povinná túto kartu prijať a AmEx sa – pod podmienkou dodržiavania stanovených postupov – zaviazala po odpočítaní poplatku vyplatiť Dixons cenu tovarov, ktoré tento zákazník uvedenou kartou zaplatil.

11 Pokiaľ ide o transakcie zaplatené inými kartami, než sú karty vydané AmEx, Dixons uzavrela obdobnú zmluvu s National Westminster Bank plc, konajúcou pod obchodným menom Streamline (alej len „Streamline“).

12 Dixons priznala a zaplatila DPH týkajúcu sa plnení vykonaných v období od 13. novembra 2005 do 30. novembra 2008 a následne požiadala Commissioners o vrátenie tejto dane, pričom jej žiadosť bola zamietnutá.

13 Dixons podala na First-tier Tribunal (Tax Chamber) proti rozhodnutiu Commissioners žalobu, ktorou sa domáhala uvedeného vrátenia DPH.

14 Žaloba podaná na vnútroštátny súd sa vzťahuje na transakcie zaplatené kartami, za ktoré získala Dixons v súlade s postupmi stanovenými v zmluvách uzavretými s AmEx a so Streamline od týchto spoločností platbu ceny, hoci sa následne ukázalo, že tieto transakcie boli zaplatené podvodne použitými kartami.

15 V tejto súvislosti z vnútroštátneho rozhodnutia vyplýva, že napriek podvodnému použitiu kariet AmEx ani Streamline nežiadali od Dixons vrátenie platieb ani ich nestornovali, ako im to uvedené zmluvy umožňovali v prípade nedodržania postupov stanovených v týchto zmluvách. Dixons si teda ponechala platby, ktoré vykonal AmEx a Streamline, zahŕňajúce časť DPH.

16 Za týchto okolností First-tier Tribunal (Tax Chamber) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa článok 14 ods. 1 smernice 2006/112 vykladať v tom zmysle, že sa uplatňuje aj vtedy, keď k fyzickému prevodu tovaru dôjde podvodom tak, že odberateľ ako platobný prostriedok použije platobnú kartu, o ktorej vie, že ju nie je oprávnený použiť?“

2. Ak sa prevod tovaru vykoná podvodným použitím platobnej karty, ide o „prevod práva nakladať s hmotným majetkom ako majiteľ“ v zmysle článku 14 ods. 1 smernice 2006/112?

3. Má sa článok 73 smernice 2006/112 vykladať v tom zmysle, že sa uplatňuje aj vtedy, keď dodávateľ tovaru získal platbu na základe zmluvy s treťou stranou, pod ktorou je táto strana povinná danú platbu poskytnúť za platobné operácie uskutočnené platobnou kartou, bez ohľadu na to, že odberateľ tovaru si je vedomý, že nie je oprávnený platobnú kartu použiť?“

4. Ak tretia strana poskytne na základe zmluvy uzavretej s dodávateľom tovaru platbu v dôsledku toho, že odberateľ tovaru predložil dodávateľovi tovaru platobnú kartu, ktorú nie je

oprávnený použiť, predstavuje taká platba od tretej strany platbu získanú „za tieto transakcie“ v zmysle článku 73 smernice 2006/112?“

O prejudiciálnych otázkach

17 Vnútroštátny súd sa svojimi otázkami, ktoré treba preskúmať spoločne, v podstate pýta, či fyzický prevod tovaru na kupujúceho, ktorý podvodne použije bankovú kartu ako platobný prostriedok, predstavuje „dodanie tovaru“ v zmysle článku 5 ods. 1 šiestej smernice a článku 14 ods. 1 smernice 2006/112 a či v rámci takéhoto prevodu platba vykonaná treťou osobou na základe zmluvy uzavretej medzi ňou a dodávateľom tohto tovaru, ktorou sa tretia osoba zaviazala zaplatiť mu tovar, ktorý dodávateľ predal kupujúcim, pričom tí použili ako platobný prostriedok takúto kartu, predstavuje „protihodnotu“ v zmysle článku 11 A ods. 1 písm. a) šiestej smernice a článku 73 smernice 2006/112.

18 Na úvod treba uviesť, že v rozsahu, v akom smernica 2006/112 nadobudla účinnosť 1. januára 2007, sú jej ustanovenia uplatniteľné len na plnenia dotknuté vo veci samej, ku ktorým došlo po uvedenom dátume. Pokiaľ ide o plnenia vykonané pred týmto dátumom, je potrebné uplatniť ustanovenia šiestej smernice. Na účely zodpovedania uvedených otázok však nie je potrebné rozlišovať medzi ustanoveniami vyplývajúcimi z týchto smerníc, keďže sa majú považovať za obsahovo v zásade identické na účely výkladu, ktorý Súdny dvor bude musieť vykonať v rámci danej veci.

O existencii „prevodu“ v zmysle článku 5 ods. 1 šiestej smernice a článku 14 ods. 1 smernice 2006/112

19 Na úvod je potrebné pripomenúť, že šiestou smernicou a smernicou 2006/112 vznikol spoločný systém DPH, ktorý je založený najmä na jednotnej definícii zdaniteľných plnení (pozri rozsudky z 12. januára 2006, Optigen a i., C-354/03, C-355/03 a C-484/03, Zb. s. I-483, bod 36; z 21. februára 2006, Halifax a i., C-255/02, Zb. s. I-1609, bod 48, ako aj z 20. júna 2013, Newey, C-653/11, bod 39).

20 V tejto súvislosti z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že pojem „dodanie tovaru“ uvedený v článku 5 ods. 1 šiestej smernice a článku 14 ods. 1 smernice 2006/12 neodkazuje na prevod vlastníctva spôsobmi upravenými uplatniteľným vnútroštátnym právom, ale zahŕňa každý prevod hmotného majetku jednou stranou, ktorá oprávni druhú stranu fakticky s ním nakladať, akoby bola vlastníkom tohto majetku (pozri rozsudky zo 14. júla 2005, British American Tobacco a Newman Shipping, C-435/03, Zb. s. I-7077, bod 35; Optigen a i., už citovaný, bod 39; Halifax a i., už citovaný, bod 51; z 3. júna 2010, De Fruytier, C-237/09, Zb. s. I-4985, bod 24, a z 18. júla 2013, Evita-K, C-78/12, bod 33).

21 Rovnako Súdny dvor už rozhodol, že uvedený pojem má objektívny charakter a uplatňuje sa nezávisle od cieľov a výsledkov dotknutých plnení bez toho, aby daňové orgány museli pristúpiť k vyšetrovaniu s cieľom určiť úmysel dotknutého platiteľa dane alebo zohľadniť úmysel iného subjektu ako tohto dotknutého platiteľa dane, ktorý je súčasťou toho istého dodávateľského reťazca (pozri v tomto zmysle rozsudky Optigen a i., už citovaný, body 44 až 46, ako aj 51 a 55; Halifax a i., už citovaný, body 56 a 57; zo 6. júla 2006, Kittel a Recolta Recycling, C-439/04 a C-440/04, Zb. s. I-6161, body 41 až 44, ako aj Newey, už citovaný, bod 41).

22 Z toho vyplýva, že také plnenia, akými sú plnenia dotknuté vo veci samej, predstavujú dodanie tovaru v zmysle ?lánku 5 ods. 1 šiestej smernice a ?lánku 14 ods. 1 smernice 2006/112, ak sp??ajú objektívne kritériá, na ktorých sa tento pojem zakladá, a ak nie sú pozna?ené podvodom týkajúcim sa DPH (pozri v tomto zmysle rozsudky Optigen a i., už citovaný, body 51 a 52, ako aj Halifax a i., už citovaný, body 58 a 59).

23 V prejednávacom prípade nie je sporné, že Dixons bola v prípade transakcií dotknutých vo veci samej majiteľkou dodaného tovaru a že v dôsledku toho mohla na nadobúdateľa tohto tovaru previesť právomoc nakladať s ním ako vlastníkom.

24 Takisto nijaká zo skutočností vyplývajúcich zo spisu, ktorý bol predložený Súdnemu dvoru, neumožňuje pochybovať o tom, že Dixons dobrovoľne odovzdala uvedený tovar uvedenému nadobúdateľovi s cieľom umožniť mu, aby s ním fakticky nakladal, akoby bol jeho vlastníkom.

25 Okrem toho sa nezdá, že by bol v rámci plnení dotknutých vo veci samej spáchaný daňový podvod, pretože Dixons, ako vyplýva z vnútroštátneho rozhodnutia, riadne priznala a zaplatila DPH z uvedených plnení.

26 Podvodné použitie bankovej karty ako platobného prostriedku v prípade uvedených plnení nemá vplyv na skutočnosť, že tieto plnenia možno kvalifikovať ako dodanie tovaru v zmysle šiestej smernice a smernice 2006/112. Takéto použitie totiž nie je založené na objektívnych kritériách, na ktorých sa zakladá tento pojem, ale vychádza z úmyslu osoby, ktorá sa ako nadobúdateľ zúčastňuje na dotknutých plneniach, ako aj z postupov zavedených na konkretizovanie takéhoto úmyslu.

27 Preto treba konštatovať, že medzi Dixons a jej zákazníkmi došlo k „prevodu“ v zmysle ?lánku 5 ods. 1 šiestej smernice a ?lánku 14 ods. 1 smernice 2006/112, hoci títo zákazníci v prípade plnení dotknutých vo veci samej podvodne použili bankovú kartu ako platobný prostriedok na účely zaplataenia ceny tovaru, ktorý dodala Dixons.

28 V tejto súvislosti je potrebné dodať, že na rozdiel od toho, čo tvrdila Dixons, sa musí taká situácia, akou je situácia dotknutá vo veci samej, odlišovať od situácie, keď ide o krádež tovaru, ktorý nepatrí pod pojem „dodávka tovaru“, tak ako vyplýva zo šiestej smernice a smernice 2006/112 (pozri rozsudok British American Tobacco a Newman Shipping, už citovaný, bod 33).

29 Krádež tovaru totiž neopravňuje páchatela, aby s tovarom nakladal za rovnakých podmienok ako vlastníkom. Krádež teda nemožno považovať za prevod v zmysle ?lánku 5 ods. 1 šiestej smernice a ?lánku 14 ods. 1 smernice 2006/112 uskutočnený medzi stranou, ktorá je jej obeťou, a páchatelom protiprávneho konania (pozri rozsudok British American Tobacco a Newman Shipping, už citovaný, bod 36).

30 Okrem toho krádež tovaru už z hľadiska svojej definície nevedie k žiadnej finančnej protihodnote pre osobu, ktorá je jej obeťou. Z tohto dôvodu ju samu osebe nemožno považovať za dodanie tovaru uskutočnené „za protihodnotu“ v zmysle ?lánku 2 bodu 1 šiestej smernice a ?lánku 2 ods. 1 písm. a) smernice 2006/112 (pozri rozsudok British American Tobacco a Newman Shipping, už citovaný, bod 32).

O existencii „protihodnoty“ v zmysle ?lánku 11 A ods. 1 písm. a) šiestej smernice a ?lánku 73 smernice 2006/112

31 Pokiaľ ide o otázku, či v rámci plnení dotknutých vo veci samej platby uskutočnené zo strany AmEx a Streamline na základe zmlúv uzavretých medzi nimi a Dixons predstavujú

„protihodnotu“ v zmysle ?lánku 11 A ods. 1 písm. a) šiestej smernice a ?lánku 73 smernice 2006/112, treba pripomenúť, že v rámci systému DPH zdaniteľné ?innosti predpokladajú existenciu transakcie medzi ú?astníkmi obsahujúcej ur?enie ceny alebo protihodnoty. Ak teda ?innosť poskytovateľa spo?íva iba v poskytovaní plnení bez priamej protihodnoty, neexistuje zdaniteľný základ, a preto tieto plnenia nepodliehajú DPH (pozri v oblasti poskytovania služieb najmä rozsudky z 3. marca 1994, Tolsma, C?16/93, Zb. s. I?743, bod 12, a z 27. októbra 2011, GFKL Financial Services, C?93/10, Zb. s. I?10791, bod 17).

32 V tomto kontexte Súdny dvor rozhodol, že dodanie tovaru sa vykonáva „za protihodnotu“ v zmysle ?lánku 2 bodu 1 šiestej smernice a je zdaniteľné len vtedy, ak medzi dodávateľom a príjemcom existuje právny vzťah, v rámci ktorého dôjde k vzájomnej výmene plnení, pričom odmena prijatá dodávateľom predstavuje skutočnú protihodnotu za tovar dodaný príjemcovi (pozri v oblasti poskytovania služieb najmä rozsudky Tolsma, už citovaný, bod 14, a GFKL Financial Services, už citovaný, bod 18).

33 Základ dane pri dodaní tovaru totiž tvorí všetko, čo bolo prijaté ako protihodnota za dodaný tovar (pozri v oblasti poskytovania služieb najmä rozsudky Tolsma, už citovaný, bod 13, a z 29. júla 2010, Astra Zeneca UK, C?40/09, Zb. s. I?7505, bod 28), takže dodanie tovaru sa uskutočňuje „za protihodnotu“ v zmysle ?lánku 2 bodu 1 šiestej smernice a ?lánku 2 ods. 1 písm. a) smernice 2006/112, ak existuje priama súvislosť medzi dodaným tovarom a prijatou protihodnotou (pozri rozsudky zo 7. októbra 2010, Loyalty Management UK a Baxi Group, C?53/09 a C?55/09, Zb. s. I?9187, bod 51, ako aj z 8. novembra 2012, Profitube, C?165/11, bod 51).

34 Ak kupujúci zaplatí cenu tovaru platobnou kartou, dôjde priamo k vzniku dvoch transakcií, a to jednak k predaju tohto tovaru dodávateľom, ktorý do celkovej požadovanej ceny započíta aj DPH, ktorú zaplatí uvedený kupujúci ako konečný spotrebiteľ a tento dodávateľ ju vyberie v mene daňových orgánov, a jednak k poskytnutiu služieb uvedenému dodávateľovi vystaviteľom karty. Predmetom poslednej uvedenej služby je zaručené zaplatenie tovaru, ktorého nákup sa vykonal prostredníctvom karty, propagovaný obchodom dodávateľa prostredníctvom možnosti získania nových zákazníkov, prípadne urobiť reklamu v prospech dodávateľa alebo akýkoľvek iný úfel (pozri rozsudok z 25. mája 1993, Bally, C?18/92, Zb. s. I?2871, bod 9).

35 V tejto súvislosti skutočnosť, že kupujúci zaplatil dohodnutú cenu nie priamo dodávateľovi, ale prostredníctvom vystaviteľa karty, ako ani spôsoby platby použité vo vzťahoch medzi kupujúcim a dodávateľom nemôžu zmeniť základ dane. Šiesta smernica a smernica 2006/112 nevyžadujú, aby sa na účely dodania tovaru alebo poskytnutia služieb „za protihodnotu“ získala protihodnota za toto dodanie alebo poskytnutie priamo od osoby, ktorej sú určené. Podľa ?lánku 11 A ods. 1 písm. a) šiestej smernice a ?lánku 73 smernice 2006/112 totiž zaplatenie protihodnoty za dodanie tovaru môže vykonať nielen kupujúci, ale aj tretia osoba, v danom prípade vystaviteľ karty (pozri rozsudky Bally, už citovaný, body 16 a 17, ako aj Loyalty Management UK a Baxi Group, už citovaný, bod 56).

36 V dôsledku toho okolnosť, že zaplatenie ceny tovaru dodaného spoločnosťou Dixons v rámci plnení dotknutých vo veci samej vykonal tretie osoby, v danom prípade AmEx a Streamline, nemôže viesť k záveru, že toto zaplatenie nepredstavuje protihodnotu, ktorú získala Dixons za dodávku tohto tovaru.

37 Takisto, keďže Dixons, ako to vyplýva zo spisu predloženého Súdnemu dvoru, dodržala postupy stanovené v zmluvách uzavretých s AmEx a so Streamline a okrem toho predaje dotknuté vo veci samej spĺňajú objektívne kritériá, na ktorých sa zakladá pojem „dodanie tovaru“ v zmysle šiestej smernice a smernice 2006/112, následne zistená okolnosť, že za tieto predaje sa zaplatilo podvodne použitými kartami, nemôže mať za následok to, že zaplatenie uvedenej predajnej ceny

nepredstavuje protihodnotu, ktorú získala Dixons za tieto predaje.

38 Za týchto podmienok je potrebné na položené otázky odpovedať tak, že článok 2 bod 1, článok 5 ods. 1 a článok 11 A ods. 1 písm. a) šiestej smernice, ako aj článok 2 ods. 1 písm. a) a článok 14 ods. 1 a článok 73 smernice 2006/112 sa majú vykladať v tom zmysle, že za takých okolností, akými sú okolnosti dotknuté vo veci samej, fyzický prevod tovaru na kupujúceho, ktorý podvodne použije bankovú kartu ako platobný prostriedok, predstavuje „dodanie tovaru“ v zmysle uvedeného článku 2 bodu 1, článku 5 ods. 1, článku 2 ods. 1 písm. a) a článku 14 ods. 1 a že v rámci takéhoto prevodu platba vykonaná treťou osobou na základe zmluvy uzavretej medzi ňou a dodávateľom tohto tovaru, ktorou sa tretia osoba zaviazala zaplatiť mu tovar, ktorý dodávateľ predal kupujúcim, pričom tí použili ako platobný prostriedok takúto kartu, predstavuje „protihodnotu“ v zmysle uvedeného článku 11 A ods. 1 písm. a) a článku 73.

O trovách

39 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol takto:

Článok 2 bod 1, článok 5 ods. 1 a článok 11 A ods. 1 písm. a) šiestej smernice Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia, ako aj článok 2 ods. 1 písm. a), článok 14 ods. 1 a článok 73 smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty sa majú vykladať v tom zmysle, že za takých okolností, akými sú okolnosti dotknuté vo veci samej, fyzický prevod tovaru na kupujúceho, ktorý podvodne použije bankovú kartu ako platobný prostriedok, predstavuje „dodanie tovaru“ v zmysle uvedeného článku 2 bodu 1, článku 5 ods. 1, článku 2 ods. 1 písm. a) a článku 14 ods. 1 a že v rámci takéhoto prevodu platba vykonaná treťou osobou na základe zmluvy uzavretej medzi ňou a dodávateľom tohto tovaru, ktorou sa tretia osoba zaviazala zaplatiť mu tovar, ktorý dodávateľ predal kupujúcim, pričom tí použili ako platobný prostriedok takúto kartu, predstavuje „protihodnotu“ v zmysle uvedeného článku 11 A ods. 1 písm. a) a článku 73.

Podpisy

* Jazyk konania: angličtina.